

Prijateljem.

Preživel v svetu sem petino veka,
Najlepši čas odbegnil mi je rano:
Mladosti prve dôba je za mano,
Ob mîni zopet brzo čas poteka,

Prijatelji, mladosti priče moje,
V usodnih dnovih vam zaupajoče
Srcé pozivlje vas v obližje svoje!

Sodružno z nebom zembla se raduje,
Veselo ptičev spev zvení iz gaja,
Kadâr prirodo solnca luč preraja
In z žarmim svitom pomlad osvetljuje.

Takó v prijateljih ob duši duša
Zajedno rádost v srečnih dneh uživa,
Zajedno upov sládko gláse sluša.

Nas dnij mladosti zdrúžili so vzori:
Tedâj od nas je že slovó jemala,
V spomin priateljstvo je nam podala,
Želeč, da zánje vsem srcé nam gori.

Ljubezen bodi nam vodnica mila,
Ko pot za nami v večno morje gine,
Ljubezen ista, ki je nas zdrúžila.

V višavo, kjer nebesko solnce sveti,
Mladič vodi orel ponositi,
Tam gôri njemu sodbo je vršiti,
Ki je težkó jo nam ljudem umeti.

Učé v življenji mnogi nas izgledi:
Zlatô ni vse, kar sveti se blesteč,
Verjeti v svetu redko je — besedi.

V življenji časa blč nas tepe kruti —
Ob vas, prijatelji, cvetè blaginja,
Bodeče trnje v rože izpreminja,
Da noga pata ostrega ne čuti.

Srcé, v bolesti bridki zamorjeno,
Zamáu povsod življenja bi iskaloo,
Zdravilo ne pomore mu nobeno.

I.
V življenje, ki človeku rane seká,
V valovja njega burnost nepoznano,
Med nami od viharjev razdivjano.
Zagnala me je silna časa reka.

Prežili skupaj dbove smo cvetoče,
Sedaj se resnejša nam pesem poje,
A mi le srčni v žitja bitke vroče!

2.
A kâdar jesen dežja plohe suje,
Od zêmlje k nebu siva meglja vstaja,
V nji z zêmljo, zdi se, da nebó se spaja,
Ž njo strnjeno ob mračnih dneh toguje.

A kâdar sreča médnje dahne kriva,
Src dvojica naj se spojiti skuša,
Kot z nebom strinja zêmljo meglja siva!

3.
Zavest zatô nikoli nas ne mori,
Da smo teptali, kar mladost sejala:
Za vzore mlade stojmo jedna skala,
Ne stráši hrup nas ljudski, nì napori!

Na pragu ona lepše domovine,
Ob grobu v dušo bode nam svetila,
O mladih vzorih pravila spomine . . .

4.
Kar v soluce more orlov mladih zreti,
Odlöči, da jim slobodno je žiti,
Ostale mora vse ugonobiti,
Zamáu kateri skuša se oteti.

Odlöčnost najbolj váruje nesreče —
Kar podlega v priateljski je sredi,
Jednako v orlih, vse naj se izmeče!

5.
Naj še takó se viher sila ljuti,
Naj v zlobnosti se svet nam ves zaklinja —
Ob vaši stráni varna je stopinja,
Od skale, vi steber ste nerazsuti!

A naj priateljstvo je obsijalo
Srcá globino temno, zapuščeno —
V življenje spet zaupno bode vstalo.

6.

Da solnce bi na nebu otemnelo,
In ž njim bi zvezde nebne zlatokrile
Svetlobo žarno svojo izgubile,
Objel bi smrtni sén prirodo célo

Kar vir hladilni v góri vitki srni,
Prirodi solnce, zvezde so krilate,
Kar cvetju róse biseri srebrni:

Po zemlji noč zavladala bi smelo,
Temé človeku neodkrite sile
Vse stvarstvo s tiho grozo bi polnile,
Usihalo, kar v luči je cvetelo.

Ljubezen to je nam, ki druži brate;
Brez nje osvaja srca mrak si črni,
Brez nje nikjer ni v svetu sreče zláte.

7.

Med nami kakor roža je cvetela
Ljubezen, tilhe sreče porodica,
Ko nam mladost razžarjala je lica,
In srca mlada so nam plamenela.

Mladí smo v vzorih gledali svetove,
A kdor v življenji mladim vzorom služi,
Osivel starec bode zrl plodove

O, da med nami večno bi živila
Ljubezen, vsemogočna vladarica,
In ž njo zvestoba, verna ji družica,
Da v letih poznih zremo njiju dela!

Prijateljev sebičen duh ne kuži:
Da mirno gledamo v bodoče dbove,
Z ljubeznijo nas brate delo združi!

8.

Razvélji nfrazen so nas koraki,
Ko poti se življenja nam odprli,
A nismo medsebojno mi zamrli
Prijatelji, po svojstvih si jednaki!

Na vas spomini, v senci prebujéni,
S slastjó so dušo tožno mi pojili,
In v senci spév se je porodil ménji.

Pripluli nádme temni so oblaki,
Mladosti ménji zgodaj svit zastrli . . .
Tedaj moj vzplaval duh, sodruži vrli,
Vesel do vas je tja v nezgodi tak!

Do vas si želel spév je lahkocrili,
Pojoč o prešli nádeji vzneseni,
Do vas, ki nékaj z máno ste čutili!
Gr. Novák.

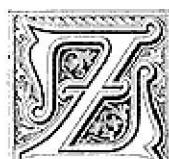

Dalmatinske povesti.

Spisal Igo Kaš.

III. Težavna rešitev.

(Konec.)

adnji udarec je zvršen, poslednja bitka izvojevana. Potolčeni, razkropljeni so vstaši . . .

Trdovratno se je branil Risto s četo svojo; ali trdne vrste nasprotnikov so rile neprestano dalje.

V zadnjem boji je zadela njega, ki je dobil že mnogo lahkih ran, krogla v desno nogo, in samó pogumni žrtvi Grgurjevi se je posrečilo, da ga je brezzavestnega prinesel v varno zavetje; vsi drugi so ali poginili ali ubegnili v Črnogoro.